

Derfor mener jeg, der er baggrund for på grund af den grundlæggende information, vi har fået i redegørelsen, at videreudvikle indsatsen. Jeg er kommet med nogle eksempler. Havde jeg haft mere tid, ville jeg ud fra et omfattende materiale, jeg har her, have kunnet komme med yderligere dokumentation.

Jeg vil afslutte mit indlæg med på Kristeligt Folkepartis, Socialdemokratiets og Det Radikale Venstres vegne at stille følgende:

Forslag til vedtagelse

»Idet Folketinget tager ministerens redegørelse til efterretning, pålægger Folketinget regeringen at videreudvikle indsatsen for fremme af religionsfriheden

- i bistandssamarbejdet både gennem dialogen med programsamarbejdslandene og gennem enkeltstående projekter i udviklingslandene,
 - gennem de forskellige internationale organisationer og
 - gennem Danmarks løbende udenrigspolitik.«
- (Forslag til vedtagelse nr. V 49).

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

René Skau Björnsson (S):

I Socialdemokratiet er vi glade for denne forespørgsel om religionsfriheden og udviklingsbistanden.

Som udenrigsministeren sagde, ligger regeringens redegørelse om fremme af religionsfriheden til grund for denne forespørgselsdebat, og jeg vil gerne på Socialdemokratiets vegne takke for redegørelsen. Det fremgår klart af den, at der multilateralt, især i EU- og FN-regi, er gjort meget for at fremme overholdelsen af menneskerettighederne, og det er godt. For menneskerettighederne fremmes bedst ved, at mange nationer i fælles front lægger pres på de lande, som ikke overholder de internationale konventioner om menneskerettigheder.

Religionsfrihed er en af de mest omdiskuterede menneskerettigheder. Mange krige er blevet gennemført, og mange undertrykkelser har fundet sted i religionens navn. Religionsfriheden har det heller ikke alt for godt rundt omkring i verden; vi skal ikke længere end til Balkan for at finde systematisk forfølgelse af muslimer,

buddhister forfølges i Tibet, kristne i Indien og Indonesien, og den voksende Falun Gong-bevægelse i Kina har det bestemt heller ikke nemt.

Religion er et svært emne at diskutere. Der er enkelte tilfælde, hvor religionen bruges til at legitimere undertrykkelse af mennesker, f.eks. af kvinder i Afghanistan. Artikel 2 i FN's verdenserklæring om menneskerettigheder forbyder religiøst begrundet forskelsbehandling, og derfor er det Danmarks opgave som foregangsland at være med til at bekæmpe enhver form for undertrykkelse, også når den er religiøst begrundet.

Udviklingsbistanden skal efter Socialdemokratiets mening bruges til at bekæmpe den omfattende fattigdom i den tredje verden. Nogle udviklingslande er præget af korruption, undertrykkelse og en altdominerende magtelite, mens andre har svært ved at respektere alle trosretninger. Derfor er det et vigtigt led i bekæmpelse af fattigdommen, at demokratiet, den folkelige deltagelse og menneskerettighederne udvikles sideløbende.

Der skal opbygges bæredygtige institutioner i udviklingslandene, og det er også intentionen i den for nylig vedtagne strategi for udviklingsbistanden »Partnerskab 2000«. Her blev menneskerettighederne genindskrevet som et tværgående hensyn i udviklingsbistanden. Der laves enkelte programmer, der alene skal fremme menneskerettigheder og demokrati, ligesom det er en parameter, når Danmark forhandler med partnerlande i forbindelse med udfærdigelsen af andre programdokumenter.

Det er via partnerskabet, dialogen, at de tilbagestående udviklingslande opbygger demokratiske institutioner. Vi kan ikke presse dem ned over hovedet på dem, men vi kan og skal være kritiske og stille krav.

Retten til at antage den religion, man ønsker, er for Socialdemokratiet en universel menneskeret, som er ligestillet med andre friheder, f.eks. organisationsfriheden og ytringsfriheden. Man kan ikke adskille de fundamentale friheder fra hinanden, så selv om der er religionsfrihed i et land, skal vi også stille krav om, at der forgår en demokratisering.

Der er positive eksempler på, at nogle af Danmarks samarbejdslande overholder menneskerettighederne; men det er langt fra alle de lande, som Danmark støtter med udviklingsbistand, der lever op til de idealer om menneskers basale rettigheder, vi hylder her i landet. Når vi alligevel vælger at støtte de lande, hænger det sam-